

Szerkesztőségi szállás.

Aldunaszor 5. sz. 2-dik emelet.

Kinek valami bolondság jut eszébe, mely a politikai lapokba tárgyhalmaz miatt be nem fér, küldje ide. — Kéziratok — akár közöltetnek akár nem — vissza nem szolgáltatnak. — Az előfizetési pénzek és reklamatiók a „Handabanda” szerkesztőségéhez czimzendők.

Megjelenik e lap

míg meg nem bukik, minden szombaton féliven.

Ára megfizethetlen tartalmához mérve, nevetséges olcsó t. i.

Egész évre 6 ft. félévre 3 frt. negyedévre 1 frt. 50 kr. o. é.

Egyes szám, ha kapható, 20 kr. o. é.

Előfizetéseket elfogadnak:

A vidéken minden postahivatal. Pesten Noséda Gyula könyvnyomdája (egyetem utca 7. dik szám) Ráth Mór könyvkereskedése a vastuskónál. Budán: Nagel és Wischán könyvkereskedése a takarékpénztár új épületében.

ÜNNEPNAPOK.

A lóverseny társas életünk ünnepnapjaivá nőtte ki magát. Volt idő, midőn a Daguerretyp írójának azon élceze — „A lófuttatás — lófuttatás” — igen találónak tartatott; kivált azon körökben, hol nagy Széchenyink eszméit „már csak azért is” vagy pedig rövidlátásból ellenezték, s gunyolták.

Sokan a gunyt — espritnek tartják; pedig jól mondá Börne „nichts ist spötterischer als die Dummheit.” Igy könnyű volt a lóversenyt is gúnyolni; — de meghonosítása socialis művelődésünk egyik fontos tényezőjeként tűnik ma már szemünkbe.

Gazdászatiilag, hyppologiai, lótenyésztési szempontból megtartá-e a lóverseny, a mit ígért? az oly kérdés, mely nem tartozik hozzánk. Annál kevésbé, mert a Handabanda sem tartá meg, mit sokan maguknak tőle ígérték, — vagy is nehogy Adelung nyelvén szóljunk, mint sokan tőle vártak.

A lóverseny az országnak sors, vagyion, születés, értelmiség által választottait mind egybe gyűjti. A gazdák, kik Pestről, már Aprilban elszéledtek jószágaikra, ekkor ismét megjelennek; a testi rokkantak, képzelt betegek s fürdő-habituék még egyszer találkoznak a pesti gyepen, s aztán pár nap mulva Gleichenberg Kissingen, Karlsbad állítólagos csodavizeivel mossák le magukról a Rákosi homokot, — melyet hogy szemünk, tudónk, ruháink bőven élvezzenek, arról fővároshoz illő munificenciaival gondoskodva van; mert a lánczvidéki

kezdve a statió és üllei uton végig a pályatérig, — egyetlen egy esőpp viznek sem láthatni nyomát! — sajnál a város 30—40 ftot költeni pár napi locsolásra azon lóverseny kedvéért, mely a fővárosban pár nap alatt több ezer forintot hoz forgalomba, s mely a főváros lakóinak is legkedveltebb multságai egyike!

Különben bizony az idei találóka nem volt a legélénkebbek egyike. Nagy birtokos aristokratiánk több kitűnő tagja elmaradt. És a megjelent birtokosok is, különösen az alföldiek nem a legderültebb hangulatban voltak. Szárazság, takarmányhiány, juhveszedelem, népesség, — ezek voltak a jelszók, melyek a társalgás tengelyét képezték. Nyomor és fényűzés, — marha koplaltatás, és lófuttatás, — ezer forintos lovak, és ötven krajczáros juhok — viz és olaj, keverd

A közönség sem volt szokásos számmal. Zártszékek tömege üresen ásított, s a gyalog publicumnak is a barriere melletti tolongása nem volt oly komoly, hogy egy kis öklözésre került volna a dolog, mi okvetlen a turf élénkülését előmozdító tréfa; mely ha elmarad, valódi veszteség. — Hát még az árverések? „Ezer forint először” — mély halgatás! — „Ezer forint másodszor” még mélyebb hallgatás. — „Ezer forint ismét először, másodszor, megint először. Végre egy halk „ezer forint és tiz krajczár!” — Ezer ft és tiz krajczár, először, másodszor — harmadszor! Több ló el sem adathatott. Az emberek szénát vennének nem lovat! — Magam is Septemberben veszek egy arab csődört; reméllem kapok egyet hu-

szonöt forintért. Szénám addig lesz, mivel kiteleltessem. Már természetem — cserepekben.

Notabene! Azt mondják vannak pillanatok, midőn a zsvány is elérzékenyül. Auch Räuber haben ihre Stunden! Igy a pazarlót is néha megszállja a takarékoság jó demona; s akkor rendesen — még fukarabb s schmuzigabb szokott lenni más becsületes gazda embernél. Gondolám én is — minek boldogítani a fiakert — a soha meg nem tartott t a k s a superplusával; — menjünk gőzhajón! Egy forint nyolezat takarítunk meg; s annyi portól kiméljük meg tudónket, hogy legalább is három évvel tovább élünk.

Azt persze nem gondoltuk meg, hogy a hajó zátonyra is ülhet; s akkor majd onnan nézhetjük látsón át a lófuttatást! Pedig akuráté ugy történt. Mind a mellett hogy két arany-paszományos gőzhajó-kapitány Nelsoni öntudattal s komolysággal sétáltak a hajó földelzenen — egyszerre csak ssssss — rrrrr — burrrrr —! Rajta vagyunk, mintha csak oda szögezték volna a hajót. A hatalmas oceáni kapitányok egyideig conferentiáznak ezen keleti kérdésről; aztán csak elkezdik disponálni a népet — előre, a hajó orrára! Mindnyájan futva futunk előre a hajó orrára. — Hátra — a kormány felé ismét futunk hátra a kormány felé.

Ez mind igen szép volt és multságos, s utóvégre meg is mozdult a hajó; ki is kötöttünk, mint Columbus; örültünk is, mint Columbus; de nem csókoltuk meg a földet, mint Columbus, — hanem a hajó-veszedelem láttára a parthoz sietett bérkocsisok egyikébe vágtuk magunkat; — e bérkocsis pedig a három

percnyi utért a Dunától a pályáéig két forintot fizettetett magának. Mind hiába! némely embernek nem sikerül a takarékoság, ha még oly komoly szándékkal fogott is hozzá.

No de legalább el nem késtünk, s ép akkor értünk be a pálya térére, midőn a minden sportra alkotott deli természetű Semssey Lajos a célzon diadalmasan átszáguldott.

A császári díjérti futás sajnos katasztrófával végződött. A halhatatlan Lateranbub, annyi hős tettek, s megnyert díjak herosa, kiért pár nap előtt még 15000 ft vételért kínáltak, — a a célzótól nem távol, de kétségtelenül megveretve — összerogyott, s két helyen eltörvén hátulsó lába, — el sem birt menni, hanem elvinni kelle őt a pályáról. Csaknem mintha ember lett volna, oly sajnálatra gerjesztő volt a nemes állat ezen nyomorék állapotában; s már nem sajnálatot, hanem boszankodást költött azon ügyetlenség hogy utóbb négyszer löttek nyakába s a szegény ló még mindig fölgrált, kinjában, — míg a rettenthetlen báró Lopreszti Árpád egy hallhatatlan lövéssel fejébe — véget nem vetett szebb végre méltó pályafutásának.

No de — a pályán veszni el mint hős a csatatéren, még is szebb mint megvélni; s utczagyerkőzők gúnytárgyává lenni; s utóvégre dunavizet hordani. Ember — e ló-dogtrina neked is szól. Vigyázz!

A mi aztán történt, az érdekes vasárnapi futást, s a kissé néptelenné lett keddit, — ki nyert, ki ellen és mit, sőt miként? mindezt szakértői alapossággal, helyes műszavakkal, s perfect gentleman modorban előadandja Bérczy Károly barátunk az ő Handabandájában, akarom mondani vadászlapjában. Et nos — paulo majora canamus!

Mi azalatt — a mi kedves csónakdánkat üdvözöljük vers nélkül és prózában, de őszintén. A hétfői napon az eddig csak magánjellemtársulat kilépett a nyilván terére, hogy teljesítse föladatának azon részét is, egy nemes élvezettel gazdagítani fővárosunkat, s utánzásra serkenteni annak férfi sarjadékát e férfias, testet lelket edző multságban.

A csónakdának eddig is volt oly hatása, hogy Dunánkat megélelénkíté. A csónakda működése óta tömérdek magáncsónak jelent meg a Dunán; sőt már egy más, reméljük nem utólsó, csónakda is keletkezett. A versenynevel a multság is fokozódni fog; — s ha pár év múlva regattát rendezendünk — a különféle egyleteknek egymás elleni versenyét fogjuk talán szemlélhetni; — és ez lesz az igazi verseny.

Azonban kezdetnek a csónakda első regattája fényesen sikerült. Buda és Pest partjain, házain, az elipszén, a lánczhidon legalább husz ezer néző tanuskodott a mellett, hogy az élvezet e neme iránt van érzék a lakosságban. Ezen érzéket ébresztetni, kielégíteni, — a topákban azon sejtelmet költeni hogy van a cigányzajon és kocsmagöz körén kívül is valami multság — ez a csónakda e napi érdeme.

Azokat kik a látmányt legközelebből akarták élvezni, két, a gőzhajózási társulat által igen nobilisan, azaz ingyen átengedett, s számtalan nemzeti zászlóval fölément, mondhatni nemzeti szalaggal betakart gőzhajó fogadá fel. A hajók a láncz hid fölött, a pálya cél közelében horgonyoztak; — s azokat a legválasztékosabb társaság s a bájos nők oly gazdag

koszorúja foglalá el, melynek mássát Anglián kívül bizony sehol e világon nem láthatni.

Félhétkor kezdődött a verseny. A Márgit sziget orrától megindultak Irma és Willis, amaz az egylet, ez Birly Kristóf ur tulajdona mindenikben négy evező s egy kormányos. Győztes az Irma lón. A díj ezüst serleg (Aszszonysági díj) a hajósegyletnek emlékül adva — Második versenyre három csónak indult ki két két pár evezőre, kormányossal, Széchenyi, (egyleté) Nádasdy, (Ebneré) és Ellido (Rostyé) Az utóbbi lón nyertes. Díj — egy dísz-zászló Waldstein Széchenyi grófok ajándéka az egyletnek. — A harmadik — sandolin-verseny díját — 3 aranyat egy ügyes molnár nyerte meg. — Az idő kedvezőtlen, igen szeles levén, a gróf Széchenyi Ödön és Semsey Lajos urak közti magánverseny, sajnos elmaradt. — És így az ünnepélyt a molnár halász és révész verseny fejezé be. Vagy harmincz csónak vetélkedett itt három díjra (10, 4 és 2 arany) s igen szép látmány volt a mint a kisebb nagyobb csónakok erélyes evezőkkel mind közelebb jöttek, majd a célzót egymás után elérték; a bírálók csónaka körül csoportosultak; ott nyereségeiket nem minden szóvita nélkül egymás közt — mert többen akartak nyertesek lenni — hálásan átvették; a közben a budai partról is sok ladik jött közel kíváncsi nézőkkel, — s a pozsonyi s pesti csónakda tagjai is ismét vízre ereszkettek; s a körben, és fölle s egymás körül és mellett és ellen lassan lejtő és sebesen lebennő tarka csónakok egész serege egészben élénk képet alkottak, — s sokan, kiknek ez előbb soha eszökbe nem jutott, mert gyermekkoruk óta szemek előtt volt, csodálkodva vették észre mily gyönyörű ez a Duna, s mi szép élvezetek forrásává lehet azt tenni. Ha Velenczének vagy Londonnak — Dunája volna!

Alkonyodott, majd a nap is elbujt az ő budai hegyek festői csúcsai mögött, hol olaszországot hazudik a gyönyörű kék ég, s a hegyek alakzata; — mélyebb árnyakat vetett a sötét Margit sziget a hatalmas Duna nyugtalan habjaira; a gőzösök megindultak, s egy szép álmokképpel gazdagabban értünk haza, melyet — „a budapesti hajós egyletnek“ köszönhetünk.

Episód a pesti csónakversenyről.

A sors úgy hozta magával, mikép én is a nagy hajóról, melyen egy bizonyos lap kifejezése szerint a „legválogatottabb“ közönség foglalt helyet, s hol az előkelő világ „teljes számmal“ volt képviselve — elkésve, csak a Gratis publicumhoz sorakozhattam, és így legzélszerűbbnek találván a lánczhidon postiroznom magamat, csak is ennek köszönhetem, hogy egy régi ismerősömmel, kit egész két év alatt Pesten sehol nem láthattam, ugyanott találkozhattam; s természetesen folyt a discursus elkezdve a logikai vagy mint csufolni szokták bagaria korunktól egész azon időig, a midőn Pesten találkoztam, ő az orvosi, én a jogi pályára szántuk magunkat, — s lett ő belőle: kiváltságos másvilágba expediens (orvos), — én belőlem pedig amolyan ügyvéd-mesterember. De mindez csak mellékes dolog volt, — arra nézve, hogy a lánczhidon elfoglalt posztionál egy érdekes embernek ismeretére jussak, a kit is itt megörökíteni e soroknak feladata. — Nehogy azonban érdemes olvasóimnak ki-

váncsiságát hosszú próbára tegyem, im megmondom előre, miszerint az egy Hogarth esztéte méltó jelenetnek hőse, külsejéről ítélve egy molnár ember lehetett; — dolmánya ugyan oly kékbe menő világosszürke kelméből volt, minővel a molnárok ruházkodni szoktak, hanem az ily nagy napnak — miut a „hajóverseny“ emlékére — veres nadrágba öltözött. Így felkészülve könyökölt ő láncz hid gyalogjárdájának karfáján, mereven, szótlanul; de a „nemes szenvedély“ — mely csakhamar a tömérdek nemzeti színű zászló között egy „féhér-vörösnek“ is megpillantása által dühbe kitörni fenyegetődzött, — már-már vulkányszerűleg „dolgozni“ látszott, mert ime a hajósok, molnárok és révészek versenyében résztvevők közeledének, s ő a molnárok győzelmét immár kétségtelennek tartotta. Tehát mit tett? — Miután mi — én és orvos barátom — a beszédben annyira elmélyedtünk, hogy az elsőrendű versenyt észre sem vettük, ez az én molnáromat nagyon bántani kezdé, — pedig részeg ám nem volt; s csak egyszerre rákezd: „de ne disputáljon velem senki“ (— semmi felelet rá); folytatja: de hát ki fogad velem hogy ez ő? (kérdés: „kicsoda?“) „De hogy ha mondom ez ő“ („kicsoda?“ még egyszer). „Látom a sárga-fehér-kék zászlót (zöld helyett kéket ismerve) tudtam, az ő, molnár. — Ekkor tehát tudván meg kilétét, a társam részvétlenül megjegyzé „ejnye derék legény!“ — a mennyiben t. i. ebbeli versenyben említett (lapos fenekű, 4. evezőjű) hajó husz társai közt lett a tiz arany jutalomra győztes. De csak most hágott tetőpontjára az én hősmnek szenvedélye mert, nagy boszusan azt jegyzé meg: „kikérem magannak, az nem „legény hanem „mester“ s még miután őt némileg lecsillapitanunk sikerült, azt mondván, mikép az csak úgy volt értve, hogy: „ejnye be derék ember! s egészen más tárgyról beszélgetni kezdünk — förmedt ránk amaz: kérem annak háza is van, — az nem cserél generálissal sem!“ (ime ez szerinte a boldogságnak nonplusultrája!) s tovább tudja az, a kiben erő van végül: „az urak (ugy mint mi) kinevetik őt, hogy a csónakba ült“ (mintha tudni illik ez neki — annak a bizoayos molnár urnak derogált volna.) De csak egyszerre átszellemülve látjuk őt, mert az általa ohajtvá várt hajó a nyerő vonalt immár mint győztes meghaladva, a láncz hid felé közelgett, s ekkor az én emberem kiáltozni kezd, ő az ő az. — Ni réám néz, — mondja, (alulról t. i. a hidhoz, hogy ő a nyertes) s utóbb tele torokkal, s még hozzá kalapját billegtetve „éljen Freizleder. De miután „Freizleder“ az én emberemet, — ugy látszik észre nem vette, s éljencit nem hallotta, ugy ő fogta magát, s aszemmel tartott hajónak haladását a Dunán — a hidon követte a gyalogjárdának, s a kocsiutnak karfáit s lánczát nyilsebességgel — folytonos salto mortalek közt — átugorva, folytonos „éljenzések“ közt, a tulsó oldalra ugrott. Mi történt ott vele valjon ott egyenesen a csónakba beugrani nem próbált-e? arról magunknak már tudomást nem szerezhettünk; hanem mi is átadván a hidvám-jegyet s hozzá még két vörös krajczárt, oda tartottuk, hol valamit látni lehetett.

Kakas Mártonnak.

Igazad van, pajtás, versiró nem vagyok. Te az vagy. Én nem értek a versiráshoz, te nem értesz máshoz. Én nem fogok a hhoz, a mihez nem értek. Bár te is követted volna az én példámat.

Hanem hid el, ha tudnék verset írni, büszkébb volnék műszámra náladnál; — és legalább — a többi között — olyat nem írnék, mint multkori ódád a — porkolábhoz.

Kákay Aranyos.

S z á l k á k.

A lapirodalomban uralkodó crisist jellemzi, hogy ismét több lapváltozás jelentetett be felsőbb helyen, s több új szerkesztő-candidatus terjesztetett föl. Az ntőbbiak közül az egyik nem fogadtatott el, mert nem teljes koru, a másik, mert nem teljes eszű.

Utazók állítása szerint a hazai kisebb városok végén nem látni többé anyi a k a s z t ó f á t diszlenni, mint hajdan. Ez szép haladás a humanitásban. Hogy azonban sokkal több ember akasztatik föl mint hajdan, — az nem tesz semmit. Sokkal nagyobb baj, hogy mind nem akasztathatik föl, a ki érdemlené.

Egy budai úr végre elhatározá magát — soká tartogatott frakkját magyar öltönyre változtatni át. A szabó azonban, kire a magyarosító metamorphosist az bizni akarta, sorszerű jóslattal így szólott: „Hagyja abban uram! — nem sokára ismét szüksége lesz reá.“

Gróf Majláth Kálmán egy bécsi hotelben elfeledé podgyászának egy részét. A koresmáros nem tudva kiék legyenek az ott talált holmik, — egy köztök volt peccsényomó urán vélt legbiztosabban elindulhatni. A peccsét nyomó fölirata azonban magyar levén, azt le kelle fordítatnia. A fölirat volt: „A V e z é r s z e r k e s z t ő s é g e.“ mit is a fölön fogott magyar translator így olvasván a „Vezér szépesztősége“ — ekkép fordított le: „Vom Leiter des Verschönerungsvereins.“ (A szépi-tő egyesület vezérétől.)

A budai városkapitányságelőtt egy ember becsületsértés miatt examináltatvan, kérdi a bíró; hogy merted ezen urat így gyalázn. — A vádlott következőleg, védelmezte magát: „Tekintetes uram egy szó sem igaz e vádból soha se bántottam, nem is ismerem azt — a gazembert!“

Mint halljuk a magyar kancellária mostani tisztviselőinek szolgálati éveit kétszeresen tudatnak be hivatali idejükbe, — minthogy azok valóságos h a d i é v e k. (Kriegsjahre.)

Levélfurulya, mely szólni fog hol a fővároshoz, hol a vidékhez.

Billetgeti D u d á s nevű vén bojtár.

V.

Pest, máj. 24. 1863.

Kedves Lillám! Piros pünkösöd napja. Ma még az ó testamentomi szentlélek is sátoros ünnepet tart. Mennyivel inkább megszen- telhetnök e jelentékeny napot mi gyarló emberek. Tesszük is, nem is.

Mára vártál ugy-e kedvesem? Megigérttem, hogy lerándulok hozzád, de csak úgy ha lehet. Nem lehetett. Haj pedig mily epédő szeretettel sovárgtam viszontlátásod elé. Hogy ne? hisz a boldogult öreg mama forró szeretetének szivemben te vagy már e földön egyedüli képviselője. Mily ártatlan, mily nemes öröm lett volna rám nézve testvéri karjaid közt megpihennem; szülőföldem balzsamos levegőjét szivhatnám; s ősi hajlékban élvezhetném a vendégszeretetet és függetlenség kifogyhatlan áldását.

E kis előzmény a szellemet illeti Emlékezzünk meg az anyagról is, ismert igazság levén: hogy a halandók földi boldogságát csak is e két elem arányos vegyülete képzelheti.

Azon elrepült élvezéért, miket nálád álmódostam volna: sors koma úgy a hogy — kárpotolni akarván — első ünneppon hét ebédre invitáltatott. A mi Filadelfiának tréfajáték lett volna: nekem veriték záperba került. A hét meghívó irányomban ugyanannyi szempontot

képviselt. Volt köztük obligát generozitás; hirnévre vadászgató inyencz; rózsakedélyzet után leselkedő májbeteg; politikai álomjáró; s oly telivér gourman, a ki a la Borgia bibicztójás assétlihez spékelt páva fület ozsonnáz.

Független ember könnyen beszélhet. Én veszélyes ügyek lekötöztetettje vagyok. A hét meghívás melyikét fogadjam el? e volt a kérdések kérdése. Elöl tűz, hátul víz. Megakadtam. Ej mit törődöm én a szent napon az obligát ügyekkel? Éljen a becsületbeli kötelesség! Mind a jog mind az illem az első meghívót illeti. Jerünk oda. Ugy lón. Megindultam.

No galambom eddig még holmi egyszerű nótát fütyürészttem e sorok közt; hanem most már bocsáss meg ha egy szörnyű nagyot lélegzem; te is, szedd össze a mi lelki sátorfád van, és halgass meg engem.

Déli tizenkettőt kongott az óra, midőn az utczára léptem. Épp alkalmas időszak — gondolám — alföldi magyar háznéphez indulok. Mikor oda értem az lesza tapintat jelszava, hogy: se korán, se későn. Azonban alig léptem át az utczán oly distanciát mint a milyet meg-meglából a szűk udvarra száműzött melancholikus gölya: egyszer csak kötve érzem magamat. A köteléket azon iszonyu porfelleg képezé, a mely eget földet szürke látványra sanyarított. No inég oly olesó oly pontos szabómestert mint a milyet akkor természet atyusban volt szeremcsém megismerni; se nem láttam, se nem hallottam. Egy percz alatt rám lón teremtve az angyali porhüvely. Gomb és sujtás félével az utczák gazdag szemet collectiója bőkezűleg szolgált. E gyilkos viharban menjek ne menjek? tanakodtam. Előre! Az orkán folyvást üvöltött. A nap szemét vastag fvényhá jog borítá. Én haladtam hol háttal, hol szembehunyva. Tárgyak ismeretéről szó sem lehetett, a mi onnan is kiviláglik, miután egy követ hentesnét oly dühösen belém esapott a forgószél, hogy ijedtében a fejkötője az én kalapom alá ugrott.

Nos piros pünkösöd te ugyan megjártad. Hol vagy? Hát én mivé lettem, hol vagyok? Mindegy. Haladjunk. Rettentő csattanás. Mi ez? Nem egyéb mint az, hogy egy vékony dondaju szitakötőt oly criminaliter bevágott a vihar egy timár műhelybe, hogy a jámbor sógor harmadnap mulva szabadult meg a kéményen keresztül.

Elvégre célhoz értem. Annyi igaz, hogy emberi hatalom a definitiómon megbukett volna, kivéve azon műértő mangalicát, a ki a kapu alatt nyakamba ugrott, azt gondolván hogy nagy bácsikája érkezett meg Szalontáról. Hát főváros ez? .. a bizony falak faluja. Miután a rám tapadt porhalomból kiástak, suroltak, keféltek, átszappanoztak volna; az illető barátságos magyar ebédnél a borus délelőtlet derűs délutáná nektároztuk.

Isten veled.

Nyílt levél a Handabandához.

Tisztelt szerkesztő ur! A mint látom Kakas Márton kegyednek szerkesztőségi titkait felszedvén az utczán, meg nem gondolván, hogy ma neked, holnap nekem, és a mint te nekem, én neked — elég incollegialis volt azokat dobra ütni. Ennélfogva hogy önnek is legyen alkalma visszaadni a kölcsönt, tudtára adom kegyednek, hogy Kakas Márton ur már jó idő óta nem is szerkeszti az Üstököszt, hanem én, pusztán és egyedül én. És ha Manuscriptum nincsen, az én dolgom előteremteni. Tessék elhinni vagy két kötetre való adoma jelent meg tőlem az Üstökösben, miket vagy rögtönöztem, mert kéziratra volt szükség, vagy régi naptárakból vágtam ki. És e kézirat-inség a sok késedelem oka, nem pedig Dénes Lajos kit ön ártatlanul rágalmozott.

Ha pedig ön kíváncsi tudni, hogy a „Hont“ ki szerkeszti, vagy is ki nem szerkeszti, tessék akármikor kimenni a svábhegyre, s ott

fogja találni az Üstökös szerkesztőjét — hon; de a hon szerkesztőségében hiában keresné. És ez természetes.

Kakas Márton szerkesztvén az Üstököszt nincs ideje a Hont szerkeszteni. És miután a Hont is ő szerkeszti, nincs ideje az Üstököszt szerkeszteni. De minthogy ő két lapot szerkeszt nincs ideje regényeket írni. De minthogy ő regényeket még is ír, nincs ideje egy lapot is szerkeszteni. Annál is inkább, mert neki a Vasárnapi ujságba is kellene írnia. Azonkívül pedig ő még — molnár is lett! No hiszen gratulálok a részvényeseknek azon kenyérhez, melynek lisztjét — ő örölte.

Drága kenyér lesz az!

Minthogy tehát neki ennyiféle kellene szerkeszteni s írnia és örölnie, leghelyesebbnek látja, hogy ő semmit se írjon, se szerkeszzen, és mint okos ember mindent mások által irat és szerkesztet. A publicum egy áldott jószág része beéri azzal ha Jókay Mór és Kakas Márton neve ott áll, mint a „Somlai bor“ czég valamely beisli kófczán. *)

Teljes tisztelettel

Csurgó János
az Üstökös szedője, s álnév alatt szerkesztője.

Bizakodó és Eszélyes

politizálnak a vácz-utczában.

Bizakodó: Minap sokat vitatkoztunk egy társaságban ki legyen ez idő szerint a legnagyobb hazafi?

Eszélyes: És te kit tartasz annak?

Bizakodó: Nem szabad e nagy nevet kimondani!

Eszélyes: Már mért ne? ki lenne más, mint — Dunanan apó! — Ez hozott be legtöbbet a hazafiság és nemzetiség oltárára!

Nyílt posta

Több zug lap, mintegy adott jelszóra, azt hirdeti, hogy a Handabandának csak százhusz előfizetője legyen; ámbár jól tudják, s a postán, nyomdában, uton utfélen meggyőződhetnek arról, hogy a Handabandának egymagának több előfizetője van, mint nekik négy-ötüknek együtt véve; de — forduló évnegyedkor az ilyféle rágalmozás, rossz hirbe hozás, az irodalmi üzlethez tartozik; ily hazudozás legkevésbé sem ütközik sem a morálba, sem azoknak gentlemanlike fogalmaikba, kiknek köszönhetni a magyar írók azon hitelét s becsülését, melyet országsgzerte tapasztalni.

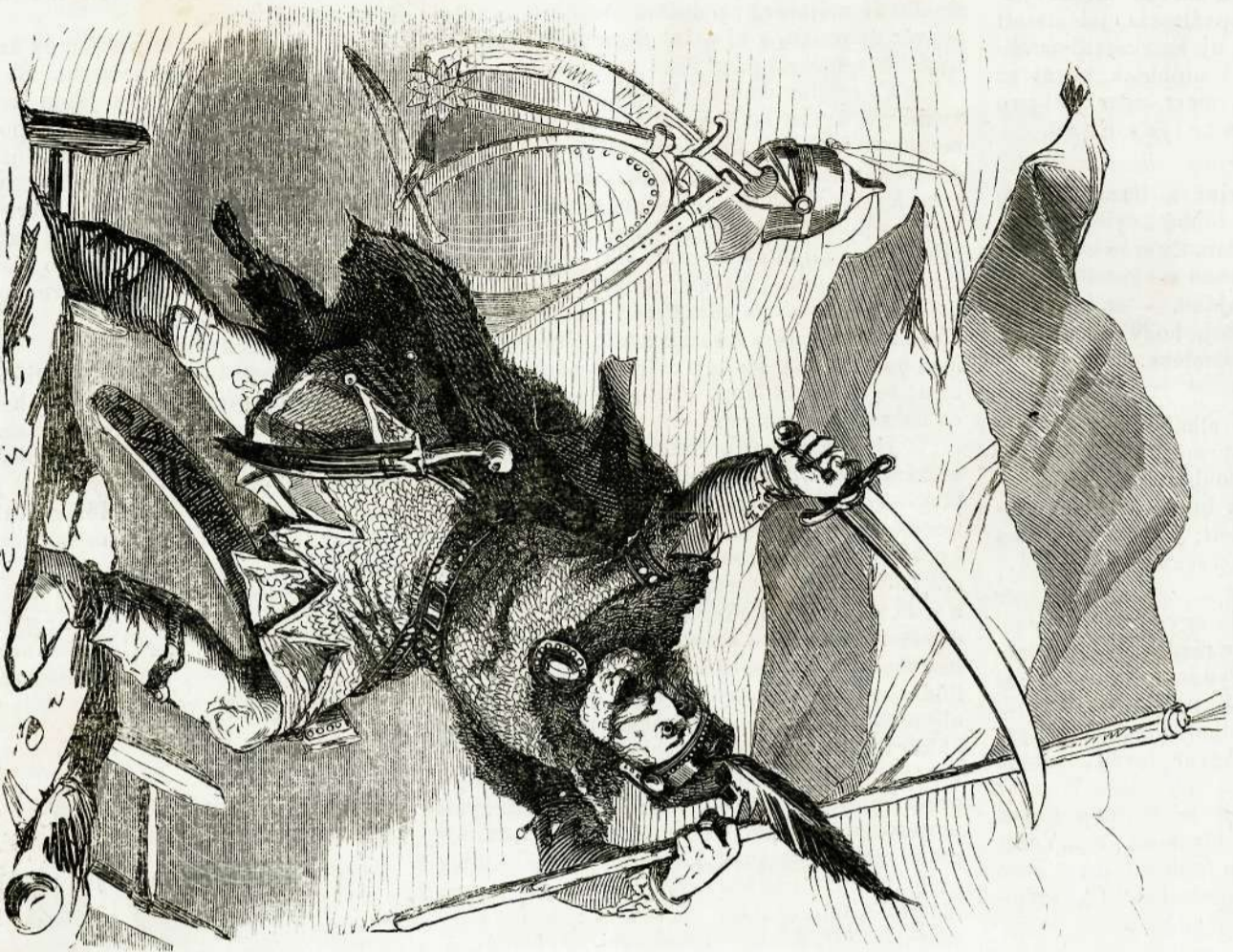
Egyébiránt legyenek megnyugtatta — a Handabanda mind e mellett e legközelebbi félévben nem fog megjelenni. Miért? legközelebbi számban fogjuk megmagyarázni.

A csónakda és lelenczházrólí czikk N. N.-től minden elméssége daczára nem adható, nem felelvén meg nézeteinknek. Szerk.

*) Bocsnat. De a „Porkoláshoz“ intézett bucsüverset akárki mit mond más nem irhatta volna, mint Kakas Márton. Szerk.

Hogyan változnak az eszközök és szerepek.

A lovagkor

Vitéze s ennek fegyverei.

A jelenkor

Vitéze és fegyverei.